

og holdes in mente. Thi der er intet mere ødselt end den Mangel paa Fremsyn, som for en øjeblikkelig Besparelses Skyld forsinker Udviklingen, saaledes at man lader sig overrumple af Begivenhederne og staar ude af Stand til at gribe til og benytte Chancerne og møde Begivenhedernes Krav, naar Øjeblikket kommer. Det er jo ret oplysende, at der netop nu paa Folketingets Bord ligger et Lovforslag, som vi vist kan vente færdigbehandlet af Folketinget med det allerførste, og som klart illustrerer Rigtigheden af disse Principper, nemlig et Forslag om Godsbanespor og andre Spor i Københavns Omegn. Det staar i nær Forbindelse med det Lovforslag, vi havde i 1904 — for Resten ogsaa tidligere — om Ordning af Københavns Banegaardsforhold. Da dette store Lovforslag forelaa i 1904, krævede det saa store Udgifter, at det gjorde mange Medlemmer i højeste Grad betænkelige ved at gaa med dertil, og det blev derfor, om jeg saa maa sige, en politisk Nødvendighed at bringe Udgifterne i Øjeblikket ganske betydeligt ned. Den Gang tillod jeg mig at advare indtrængende imod den Reduktion af Planen, som blev Følgen deraf. Og hvad har nu vist sig? Ja, Beviset for, at jeg havde Ret, ligger netop her, en Stund før det øvrige Anlæg bliver færdigt, i Form af dette Lovforslag, som kræver henvend 4 Mill. Kr., vel at mærke, efter at der allerede en Gang tidligere har maattet fremsættes et Forslag til Ændringer i den tidligere vedtagne Plan, Ændringer, der har slugt det meste af, hvad der var besparet ved den foreløbige Reduktion af Planen. Naar man ser alt dette i Sammenhæng, vil vistnok ingen, der trænger til Bunds i Sagen, i dette Øjeblik være i Tvivl om, at det i Længden havde været betydeligt billigere, om man straks havde bidt i det sure Æble og taget den hele af en meget alsidig Sagkundskab udarbejdede og anbefalede Plan, saaledes som den den Gang forelaa.

Det Lovforslag, som her i Dag er til anden Behandling, imødekommer netop her i Tinget stillede Krav, og derfor synes jeg, at vi maa se paa det med ganske særlig Sympati. Det er netop de Krav, som jeg tidligere, med Tilslutning og Støtte fra mange af mine Partifæller, har gjort mig til Talsmand for, naar Talen var om at udvikle Statsbanerne, og mange har jo indset, at naar disse Krav kommer fra Tid til anden, snart paa eet Sted, snart paa et andet, er det af allerstørste Betydning for en god Økonomi og virkelig Sparsommelighed, at man kan bevare Overblikket. Jeg har gjort mig stærkt til Tals-

mand for Overbliksprincippet, i Modsætning til Nødhjælpsprincippet, paa den Maade, at man faar lagt en hel Plan for, i hvilken Retning man skal arbejde. Om det saa varer kortere eller længere, inden Planen skal fuldbyrdes, er ikke saa afgørende som, at man har et klart Blik for, hvorledes Udviklingen skal gaa. Naar saa Nød og Trang kommer og kræver Forandringer, Udvidelser og Forbedringer paa det enkelte Sted, kan disse indpasses i den Plan, man har foreliggende. Paa den Maade kan det hele gøres økonomisk og systematisk, og det kan det absolut ikke, naar man savner en saadan Plan.

Men naar man nu anerkender, at dette Syn er rigtigt, kan jo det Spørgsmaal rejses: Er dette Lovforslag kommet for tidligt, er det noget, som ingen Hast har? Visse Udtalelser af den ærede Ordfører kunde tyde paa, at der i alt Fald er dem, som mener, at det er for tidligt, det er umodent, man skal ikke gaa saa vidt endnu. Overfor disse vil jeg gerne fremhæve visse Iagttagelser, der allerede er gjorte. En af de Gange, Udvalget var samlet med ledende Mænd fra Statsbanerne, oplyste de os om, at hvis man vilde iagttage, hvornaar Kravet om Dobbeltspor paa Baner blev nødvendigt, skulde det gøres derigennem, at man lagde Mærke til, naar Forsinkelserne blev mange og store, saa at de ikke blev en enkelt Tilfældighed, men noget, der saa at sige hørte med til Regelen. Naar denne Maalestok anlægges, er der vistnok mange, der har erfaret, at der adskillige Steder allerede nu er, ja allerede for nogen Tid siden har været virkelig Trang til Dobbeltspor. Og en anden Ting, som har givet et uforblømt Svar paa, om det er for tidligt, den højtærede Minister kommer med Lovforslaget, var Statsbanernes totale Svigten — tør jeg næsten sige — overfor de ekstraordinære Krav, som Krigsforholdene stillede. Vi har alle erfaret, hvorledes Statsbanerne, da de ekstraordinære Forhold væltede ind over os, var ude af Stand til at møde de Krav til Befordring, der stilledes baade af det stærkt stigende Antal Passagerer og de stærkt øgede Krav om Godstransport. Her kommer vi igen ind paa det samme Spørgsmaal: Hvorledes en utidig Sparsommelighed eller rettere sagt — thi det er ikke Sparsommelighed — en utidig Sparen kommer til at repræsentere øgede Udgifter, naar man mindst er beredt derpaa og mindst i Stand til at møde dem. En Del af Aarsagerne til Statsbanernes Svigten var — det skal straks indrømmes og under